

קוראים לי בלומה, מקורו של השם מהסבתא של הסבתא שלי. במשפחתי היו עוד כ 20 בלומקות ומשמעותו פריחה. שם משפחתי מירקיס, נולדתי בכפר טרוכנברוד שהתפרנס בעיקר מחקלאות. גדלתי בעוני רב, אבי אברהם התפרנס מעבודה ביער שם היה הפקיד שרשם את העצים, בא הביתה ביום שישי וביום ראשון חזר לעבודה ביער. בהיותי בגיל ארבע אבא נסע לאמריקה שם לא היה לו מקצוע ועל כן עבד בבנין בבולטימור. אחרי שנה נפל אבא מפגום בבניין, כחצי שנה שכב בבית חולים עד שנפטר ונקבר בבולטימור. אימי איטה הייתה חולת לב, אומללה, היה קשה לה לגדל שלושה ילדים. אמא נפטרה בגיל 36 שנים כשהייתי בת 12 שנים והשאירה שלושה יתומים. אני הייתי הבכורה ואחרי יוסף ובן הזקונים מיכאל. כשאימי נפטרה, סבתי סבתא פרל לקחה על עצמה את גידול הילדים בעוני גדול, בכפר גדלנו בחדר אחד עם סבתא כל שלושת הילדים. לסבתא הייתה פרה, חלקת אדמה קטנה ועיבדה גן ירק קטן ליד בית קרובינו השכנים, משפחת בורק שהיינו סמוכים על שולחנם ומהם קיבלנו לא אחת פת לחם. שפת הדיבור בבית הייתה יידיש, בכפר אם מישהו חלה מאד היו נוסעים בעגלה לכפר הקרוב, שמים קערה עם מים על הראש, מחממים דונג ויוצקים לקערה עם המים. בכפר למדתי בבית ספר עממי והצטרפתי לתנועת החלוץ כי מילדות רציתי לעלות לארץ ישראל. אחרי מלחמת העולם הראשונה הגיע כסף מעיזבונו של אבי, אז רווח יותר בבית ויכולתי לצאת להכשרה לקראת עליה לארץ ישראל. את ההכשרה עשיתי בקיבוץ בעיר "קלצה" במשך 6 שנים שם עבדתי בין השאר בבית חרושת לשוקולד ובקיבוץ פגשתי את בעלי לעתיד שולם חזן. בשנת 1939 החלטנו לעלות, בלחץ אימו של שולם התחתנו בעיר הולדתו "בריסק", זאת אחרי שידול הרב שפחד מחתונה פיקטיבית לקבלת סרטיפיקט כשנודע לו שאנחנו חלוצים. בביקור הפרידה שעשינו בכפר בה הייתה כל משפחתי, נערכה לנו מסיבה ואחד מבני משפחתי נתן לי קופסת תה ויסוצקי מהודרת עליה אני שומרת ומאכסנת בה את חפצי האישיים היקרים. בביקור הפרידה אמר לי אחי שהוא עושה פה ב"טרוכנברוד" ארץ ישראל. את הסרטיפיקט לעליה לארץ שילמנו מערך טבעת זהב שהייתה חלקי מעיזבון אבי ואותה נסענו לקבל מדודי שגר במקום אחר. אחרי שקנינו את הסרטיפיקט וחיכינו לעליה הגיעה בקשה מתנועת החלוץ ב"ורשה" לדחות את עלייתנו לכמה חודשים כדי לאפשר עלייתם של פליטי "בנדין" שברחו עם פלישת הגרמנים. אנחנו הסכמנו אך אחרי זמן מה כשהתקשרנו לשאול על מועד חדש לעליה, הודיעו לנו שנצטרך להוסיף כסף לסרטיפיקט כדי לעלות. רק אחרי דין ודברים כשאמרנו שאין בידינו כסף נוסף ואם לא מוכנים לתת לנו לעלות יתכבדו ויחזירו לנו את הכסף בו קנינו את הסרטיפיקט, ציביה לובטקין סידרה את עלייתנו בעליה בלתי לגלית. עם עלייתנו מהקיבוץ "קלצה" יצאנו לנמל "גלץ" ברומניה, עלינו על אוניה קטנה בשם "קולורדו", שטנו בה ללב ים כשעתים ועברנו לאוניה "אטרטה". השייט היה בתנאים קשים של צפיפות, מעט אוכל ומחנק מאיסור לעלות על הסיפון מחשש גילוי. "אטרטה" הייתה האוניה הראשונה שנתפסה ע"י האנגלים בעליה בלתי לגלית בלב ים. האוניה התגלתה ע"י ספינה אנגלית וחיילים עלו על סיפונה ושחררו אחרי שבדקו בפנס לא מצאו דבר. כשהאנגלים ירדו התחילה ספינתנו לשוט במלוא המהירות עד שהאנגלים ירו ונעצרנו. האנגלים השתלטו על הספינה ולילה שלם שטנו לנמל חיפה. למחרת שוחררו הבחורות והבחורים נשלחו למעצר במחנה עתלית למשך שלושה ימים. לבחורות עשו חיטוי צילום וזיהוי, למקום בא חבר בשם פרידמן ואמר לכולם ללכת לקיבוץ אשדות יעקב. בקיבוץ עבדתי בשדה, בגן בית בחם הכבד, במטבח, בית ילדים, פעוטון ובמכבסה. כשהינקתי עבדתי בתורנות אמהות מניקות בניקוי מקלחות ציבוריות, חדר עיון ובמזכירות. בחדרי החברים לא היו אמצעי קירור ובהפסקת צהרים מעבודה בשדה הייתי

שוטפת את החדר, פורסת סדין ושוכבת לנוח על הרצפה. עבדתי קשה, לקיתי בליבי ואחרי שעברתי ניתוח לב עבדתי במתפרות. בשנת 1940 נולדה לנו בתנו הבכורה דיתה, החיים בקיבוץ לא תמיד היו לרוחנו ועזבנו לתקופה קצרה לגבעתיים לשכונת "חאף". אף ששולם הסתדר ופתח בית מלאכה מצליח ליצור נעלים, דיתה הקטנה שהייתה בת שנתיים וחצי ללא מסגרת גן רצתה לחזור לגן בקיבוץ. ההחלטה לחזור לקיבוץ התקבלה כשיום אחד שכננו סיפר לי שראה את דיתה כשהיא נגררת ע"י העז של השכנים התימנים כשולולאת החבל על צווארה. בסוף שנת 1945 נולד בנו אברהם ובשנת 1947 נולדה בתנו פנינה ז"ל. לא פעם כשילדינו הצעירים חלו והיו באיזולטור (חדר בידוד) ישנתי בלילה על הרצפה ליד מיטתם אך עם הקשיים יש לנו גם הרבה נחת, ב 1962 בתנו דיתה התחתנה עם יגאל כליפא ונולדו נכדינו שי ותלמה. ב 1971 בנו אברהמיק התחתן עם עדה לבית קופלר ונולדו נכדינו גלעד, גוני, ירון ונועה. לאסוננו בתנו פנינה ז"ל חלתה במחלה ללא מרפא ונפטרה ב 1973 אחרי כשנה בהיותה בת 27 שנים בלבד ולא זכתה להקים משפחה. צערנו הוא רב, פתח פצע גדול וגעגועים בלתי פוסקים. עם זאת אני יוצאת לעבודה במתפרה במידת האפשר ומשתדלת ליהנות ממשפחתי ובמיוחד מנכדי שמביאים לי הרבה נחת ואושר.

עד בוא שנתי
אספור כבשיי,
כבשיי מ"טרוכנברוד"
כבשיי מ"בריסק".
סופר אתכם
כבשיי מגאיות הטווח,
כבשיי אשר חשקו במים
שלא שבעו לחד תרבות.
אתם עצמי, אתם בשרי,
אתם תורתי, תרבותי.
סופר אתכם
כבשיי שלא הכרתי
במלוא געגועים
עוד ניפגש.

מוקדש להוריני היקרים
בלומקה חזן לבית מירקיס ז"ל,
שולם חזן ז"ל
ובני משפחתנו שניספו בשואה.